

z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 10 ust. 1—4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) rozciąga się

na lekarzy zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych oraz Centralnej Bazy Sanitarno-Przeciwepidemicznej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

341

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 grudnia 1966 r.

w sprawie podwyższenia uposażenia podstawowego pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i spełniających warunki określone dla specjalistów.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) oraz § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Stawki miesięcznego uposażenia podstawowego określone dla lekarzy będących specjalistami I i II stopnia, a pobierane przez innych pracowników z wyższym wykształceniem, wykonujących w zakładach społecznych służby zdrowia czynności z zakresu analityki, podwyższa się:

- 1) o 200 zł dla pracowników spełniających warunki określone dla specjalistów I stopnia oraz
- 2) o 300 zł dla pracowników spełniających warunki określone dla specjalistów II stopnia.

2. W razie zatrudnienia pracownika w wymiarze mniejszym lub większym od pełnego etatu — kwota dodatkowego wynagrodzenia określonego w ust. 1 ulega odpowiedniemu zmniejszeniu lub zwiększeniu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

342

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 grudnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 19 października 1965 r. w sprawie środków ratunkowych na statkach morskich.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) oraz § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 26 marca 1965 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich (Dz. U. z 1964 r. Nr 15, poz. 89 i z 1966 r. Nr 34, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 19 października 1965 r. w sprawie środków ratunkowych na statkach morskich (Monitor Polski Nr 56, poz. 293) wprowadza się następujące zmiany:

w § 15:

- a) w ust. 2 w zdaniu pierwszym po wyrazach „mniejszej niż 500 BRT” dodaje się wyrazy „lecz większej niż 250 BRT”,
- b) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:
„3. Statek VII kategorii o pojemności 250 BRT lub mniejszej powinien posiadać:

- 1) co najmniej 2 pneumatyczne tratwy ratunkowe o łącznej nośności wystarczającej dla 200% ogólnej liczby osób na statku,
- 2) środki ratunkowe przewidziane dla statku VIII kategorii w § 16 ust. 1 pkt 3—6, przy czym koła ratunkowe powinny odpowiadać warunkom określonym w § 16 ust. 3.,
- 3) co najmniej 4 dodatkowe pasy ratunkowe.”

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 21 marca 1950 r. o pasach i kołach oraz pływakach ratunkowych na polskich statkach morskich (Monitor Polski Nr A-65, poz. 762); jednakże ustalone tym zarządzeniem wymagania techniczne dotyczące pasów, kół i pływaków ratunkowych mają zastosowanie do statków określonych w § 23 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 19 października 1965 r. do czasu upływu terminu ustalonego przez urząd morski zgodnie z tym przepisem dla każdego statku.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*